

φάλαρα αὐτῶν καταδεικνύουσιν ὅτι ἦσαν ἐξευγμένοι εἰς ἄρμ. Καὶ πράγματι ἐγγύς που ὑπῆρχον δύο διχ-
σημα ἄρματα, ἀμφότερα δῶρα τῶν Κυρηναίων, τὸ τοῦ
Ἀρμῶνος καὶ τοῦ Βάττου, τρεῖς γυναικεῖαι μορφαί,
περιστώμεναι ὡς χορεύουσαι περίε στήλης, ἐχόμε-
ναι ἀλλήλων διὰ τῶν χειρῶν καὶ φέρουσαι ἐσθῆτας
βραχείας καὶ ἀναπεπταμένες μετὰ κοσμημάτων, διανοι-
γομένου ἐν εἵδει κάλυκος καὶ κεκοσμημένου δι' ὀξέων
φύλλων φαίνεται ὅτι τὸ σύμπλεγμα τοῦτο ἦν ἡ βάσις
τοῦ τρίποδος. Πρὸς δὲ κορμὸς νεανίου φέροντος χλαμύδα
καὶ στηριζομένου διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐπὶ τινος Ἑρμοῦ ἐλ-
ληνιστικῆς ἐποχῆς, τμήμα μετόπης, παριστῶν γυναῖκα
τρέχουσαν ἐτέρα μετόπη τοῦ αὐτοῦ μεγέθους καὶ τοῦ
αὐτοῦ ρυθμοῦ, παριστώσα δὲ τὸν Ἡρακλέα καταβάλ-
λοντα πολέμιον εὐρέθη ἐπὶ τῆς ἐτέρας προσόψεως, μαρ-
μαρίνος ὁμαλὸς ἀσπίδος περικεκαλυμμένος διὰ τοῦ μαλ-
λίνου αὐτοῦ δικτύου. πολλὰ τμήματα στηλῶν, ἅτινα
ἔκρινα ὅτι δέον νὰ θεωρήσω ὡς ἀνήκοντα εἰς τὸν θη-
σαυρὸν τῆς Κυρήνης.

Ἐν τῶν ὅπισθεν ἤρξατο ἡ ἀποκάλυψις μαρμαρίνου κρη-
πιδώματος μικροῦ κτιρίου, ἔχοντος τὴν μορφήν καὶ τὸ
μέγεθος συνήθων θησαυρῶν. Ὅταν ἐξακολουθῶμεν βαί-
νοντες πρὸς Δ. ἤτοι πρὸς τὸν ναόν, πέραν τῶν ἀνθημά-
των τοῦ Γέλωνος, ἀπαντῶμεν δεξιόθεν ὄρατον ἀρχαῖον
τοιχόν, εἴτα δὲ ἔτερον ἐκ μικροῦ ὑλικοῦ ἀκανονίστου
μετὰ κοιλωμάτων, ἰχνῶν ἐπιχρίσματος καὶ ζωγραφιῶν
οὗτος βαίνει παραλλήλως τῷ ναῷ ἐπὶ δεκάδα μέτρων.
Δὲν καθωρίσθη εἰσέτι τὸ μήκος καὶ ὁ προορισμὸς αὐτοῦ·
ἴσως εἶνε ἀπλὸν ἀνάχωμα.

Πρὸ τῆς δυτικῆς προσόψεως ἀρχόμεθα ἀνακαλύπτον-
τὴν συνέχειαν τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ διὰ τῶν σκαρῶν ἀπε-
καλύψαμεν μεγίστην κυκλοτερῆ βᾶσιν, οἰκοδομᾶς πολυ-
γωνικῶν τοίχων καὶ τὸ κρηπίδωμα μικροῦ δωρικοῦ κτι-
ρίου ἐκ πωρίνου λίθου.

Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνασκαφῶν ἐκ τοῦ μέρους τούτου
συνίσταται κυρίως εἰς τὴν ἀνακάλυψιν ἀντικειμένων ἐξ
ὀπτῆς γῆς καὶ ὀρειγάλκου. Τὰ ἐξ ὀπτῆς γῆς ἀντικεί-
μενα ἀποτελοῦνται ἐξ ἀποσπασμάτων, ἐκτὸς ὀλίγων ἀν-
τικειμένων (βομβυλίων), ἀνηκόντων εἰς ρυθμοὺς ἐποχῆς
διαφόρου, ἤτοι γεωμετρικόν, πρωτοκορινθιακόν, κοριν-
θιακόν. Τὴν συλλογὴν συμπληροῦσι σπανιώτατα μυκη-
ναῖα ἀπασπασμάτα νεωτάτης ἐποχῆς. Πάντα τὰ ἀντι-
κείμενα ταῦτα δὲν εὐρέθησαν αὐτόθι κατὰ τύχην, ἀλλ'
ἡ ὑπῆρχεν αὐτόθι βωμός, περὶ τὸν ὅποιον συνεσωρεύοντο
τὰ λείψανα τῶν θυσιῶν, ἡ ὑπῆρχεν ἡ συνθήκη νὰ θά-
πτονται αὐτόθι ἐν τῇ γῇ ἀναθήματα ἢ σκευὴ ἀπορ-
ριφθέντα.

(Ἐπετι τὸ τέλος).

ΤΟ ΕΝ ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ. ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ πρὸ μεσημβρίας τῆς 23]4. Αὐ-
θημερὸν δὲ μετὰ μεσημβρίαν συνήλθον καὶ πάλιν τὰ
περὶ τὸ ζήτημα τῆς διφθερίτιδος ἀσχολούμενα Α' καὶ
Β' καὶ Ε' τμήμα, ὅτε καὶ ὁ καθηγητὴς Λαίφλερ ὤμιλησε
περὶ τοπικῆς τῆς νόσου θεραπείας, συνιστῶν τὴν ἐξῆς
σκευασίαν: 10 gr. Menthol. 16 gr. Jolnol, 1 1/2
gr. Metacrésol καὶ Alcohol (μέχρις 100 γραμ.). Ὁ
ἐκ Βρεσλαυίας καθηγητὴς Κὼν ἐδήλωσεν ὅτι διὰ τὴν
διφθερίτιδα τῶν ὀφθαλμῶν ποιεῖται χρῆσιν διαλύσεως
5 % βενζοϊκοῦ νάτρου. Ὁ ἐκ Βερολίνου Ἀρονσον συνέ-
στησε θερμῶς τὸν διὰ τοῦ ἰχθῶρος ἐμβολιασμόν. Ὁ ἐκ
Μαϊδστῶνος Ἀδάμς Μαρτίου ἐξήτασε τὴν ἐπὶ τῆς δι-
φθερίτιδος ἐπενέργειαν τοῦ πηλοῦ. Ὁ ἐξ Ἑρμανστάτ-
της Καϊνίγκ ὤμιλησε περὶ θεραπείας εἵδους τῆς διφθε-
ρίτιδος τῆς σκαρλατίνης λεγομένης. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς
πόλεως Ζούσμαν ἐπέκρινε τὰς θεραπευτικὰς τῆς διφθε-
ρίτιδος μεθόδους.

Ἐκ τῶν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ὑποβληθεῖσων
ἐκθέσεων σημειωτέα ἡ τῆς σουηδικῆς ἐπιτροπῆς, συνι-
στάσης διεθνῇ τῆς διφθερίτιδος ἐξέτασιν, ἡ τῆς ἐλβε-
τικῆς καὶ ἡ τῆς γαλλικῆς, προτεινούσης προφυλακτικὰ
καὶ ἀπομονωτικὰ τῶν ἀσθενῶν μέτρα.

Ἐν τῷ Γ' τμήματι, προεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ Θεοδώ-
ρου Δούκα, ὁ Ἀλκείδης Τρέιλ (ἐξ Ἀλγερίου) ὤμιλησε
περὶ τῆς νόσου Ραμαδάν, ὁ δὲ ἐκ Μπέργκεν τῆς Νορβη-
γίας δόκτωρ Χάνσεν ὤμιλησε περὶ τῆς λέπρας καὶ τῆς
ἐν Νορβηγίᾳ ὑπὲρ τῶν λεπτῶν λαμβανομένης προνοίας.

Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου παρὰ τοῖς λεπτοῖς ἐξήτασεν ὁ
Ράκε Μπεάβεν (ἐκ Τρινιδάδης), δηλώσας ὅτι ἡ λέπρα
δὲν μεταδίδεται κληρονομικῶς εἰς τὰ τέκνα, ὅταν λε-
πρὸς συνάψῃ γάμον μετὰ λεπρᾶς, ὅτι ὅμως ὁ γάμος εἶ-
ναι ἐπικίνδυνος συναπτόμενος μεταξύ λεπρῶ καὶ ἀτό-
μου ὑγιούς. Ὁ κ. Γεώργιος Τὶν (ἐκ Λονδίνου) περιέγραψε
τὴν λέπραν ἐν Ἰνδία καὶ ταῖς βρετανικαῖς ἀποικίαις.
Ὁ κ. Φρέριτς, ἐκ Ρίου Ἰανείου, ὤμιλησε περὶ τῶν βα-
κτηρίων τοῦ κιτρίνου πυρετοῦ καὶ τῶν πρὸς καταπολέ-
μην αὐτοῦ μέσων.

Ὁ δόκτωρ Καρτούλης ἐξ Ἀλεξανδρείας, ὤμιλησε περὶ
τῶν ἐν Αἰγύπτῳ παρατηρηθεῖσων μορφῶν ἡπατικῶν νο-
σημάτων. Τέλος ὁ ἐκ Λονδίνου δόκτωρ Πούρ ὑπέβλεπε
πραγματεῖαν τοῦ ἐν Χόγκ-Κόγκ ἱατροῦ κ. Αἴηκ περὶ
τῆς αὐτόθι ἐνσκηψάσης πανώλους.

Ἐν τῷ 4ῳ τμήματι ὁ ἐκ Βιέννης Ἑλλεμπόγκεν ὤμι-
λησε περὶ τῶν ἀσθενῶν καὶ μὴ καταλλήλων πρὸς ἐρ-
γασίαν ἐργατῶν, ἐγερθείσης ἐπὶ τούτῳ ζωηρᾶς συ-
ζητήσεως.

Ἐν τῷ Δ' τμήματι, τῷ τῆς σχολικῆς ὑγιεινῆς, ὁ ἐξ
Ἀμβούργου Κότελμχεν ὤμιλησε περὶ τῶν πρὸς μεταρρύθ-

μῆσιν τῶν σχολῶν προσπαθειῶν, ἐκφρασθεὶς κατὰ τοῦ κρατοῦντος συστήματος, καθ' ὃ οἱ παῖδες εἰσὶν ὑποχρεωμένοι νὰ διέρχωνται 24—30 ὥρας καθ' ἑβδομάδα ἐν τῇ σχολῇ καὶ συστήσας τὴν ἀπὸ τῶν παρθεναγωγείων ἐξοβέλisin τῶν ἐξετάσεων, αἵτινες ἐρεθίζουν τὸ νευρικὸν σύστημα. Πρὸς τοῦτοις ὤμιλησε καὶ ὁ ἐκ Κολτσε-τέρης Μπρέσγκεν, πραγματευθεὶς «περὶ τῆς νευρικῆς κεφαλαλγίας τῶν μαθητῶν».

Ἐν τῷ Ζ' τμήματι, προεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Καίσιγκ (ἐκ Μυνστέρης) κύριον ἀντικείμενον τῶν συζητήσεων ἀπετέλεσε τὸ ζήτημα τοῦ ὕδατος. Καὶ πρῶτος ὤμιλησεν ὁ δόκτωρ Μαθίας Μπάλος περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ὕδατος ἐν τῇ οὐγγρικῇ πρωτεύουσῃ. Εἶτα ὁ ἐκ Παρισίων καθηγητῆς Α. Σαντεμές, ὁ καὶ ἡμῖν γνωστός τυγχάνων, ὤμιλησε περὶ τῆς ὑγιεινῆς τοῦ ποσίμου ὕδατος. Περὶ τὸ αὐτὸ θέμα ἡσχολήθη καὶ ὁ ἐξ Ἰέννης Αὐγουστος Γκαϊρτνερ καὶ ὁ Βίκτωρ Βώγκαν (ἐξ Ἀν-Ἀρμπωρ τῆς Μιχλινγάνης).

Ἐν τῷ Η' τμήματι προεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ κ. Λουδοβίκου Λέγνερ μετὰ τινα περὶ διανοίξεως διωρύχων ἐν Ἀράδη (τῆς Οὐγγαρίας) συζητήσιν, ὁ ἐκ Νεαπόλεως Μοντεφουσκος ὤμιλησε περὶ ἐξυγιάνσεως τῶν πόλεων, εἶτα δὲ ὁ ἐκ Λονδίνου Φράνσις Στέφενς περὶ τῶν ἐν τοῖς τέλμασιν ἀσχολουμένων.

Ἐν τῷ Θ' καὶ Ι' τμήματι, προεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ ἐκ Βουδαπέστης κ. Χάουσμιν, ἐν ᾧ δὲ ἀντικείμενον τῆς συζητήσεως ἦν «ἡ ὑγιεινὴ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῶν δημοσίων οἰκοδομημάτων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν κατοικιῶν», ὤμιλησεν ὁ κ. Βόλφ Χούγκελ περὶ τῆς «τηρήσεως τῆς καθαριότητος τοῦ εἰσαγομένου ἀέρος καὶ τῆς ἐξυγιάνσεως τοῦ ἀέρος κατὰ τὸν κεντρικὸν ἀερισμόν». Περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου ὤμιλησεν ὁ ἐξ Ἀνοβέρου Φίσε καὶ οἱ ἐκ Βουδαπέστης Αἰημπράιχ καὶ Χάουσμιν. Ὁ ἐκ Λονδίνου Τζῶν Σλαίτερ ὤμιλησε περὶ τοῦ «συστήματος τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως», περὶ τοῦ αὐτοῦ δὲ θέματος καὶ ὁ ἐκ Παρισίων Μασὼν. Τέλος ὁ ἐκ Δρέσδης Σίημενς ὤμιλησε περὶ τῆς διὰ τοῦ φωταερίου θερμάνσεως καὶ ὁ ἐκ Βουδαπέστης Δάσλος περὶ τοῦ ἡλεκτρισμοῦ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς ὑγιεινῆς.

Ἐν τῷ ΙΑ' τμήματι, προεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου Στσατάρη, ὁ κ. Πολιάνης, ὑγειονομικὸς εἰσηγητῆς ἐν τῷ ἰταλικῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν, ὤμιλησε περὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ μετεωροσκοπικῶν σταθμῶν. Ὁ κ. Ἀρμ-στρογκ ἀνέγνω ἀγγλιστὶ πραγματεῖαν περὶ τῆς ἐπὶ τῶν πλοίων ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας, ὁ δὲ ἐξ Ἀθηνῶν ὁμογενὴς καθηγητῆς κ. Βάμβας προέτεινεν ἵνα ἡ διεθνὴς ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ τῶν σιδηροδρόμων ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία κανονισθῇ διεθνῶς. Μετὰ μακρὰν συζήτησιν ἀπεφασίσθη ὅτι δεόν νὰ ἀπαιτηθῇ παρὰ τῶν κυβερνήσεων νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν παραμελουμένων ὑγειονομικῶν ὅρων τῶν μικρῶν σκαφῶν. Ὁ ἐκ Μονάχου Χέρτζογκ προέτεινε ἵνα διορισθῶσιν ἐν ταῖς σιδηροδρομικαῖς ἀμαξοστοιχείαις ἰατροὶ τῆς ὑπηρεσίας καὶ ἰατροὶ ἐξελεγκταί. Ἡ πρότασις αὕτη μετὰ πολλὰς ἀντιρρήσεις ἀπεσύρθη.

Τὸ ΙΒ' τοῦ συνεδρίου τμήμα ἀσχολεῖται γενικῶς

εἰς τὰ τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς τῶν στρατιωτῶν διατροφῆς καὶ συντηρήσεως.

Ἐν τῷ ΙΓ' τμήματι, προεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ δόκτορος Ἀνδρέου Λουδβικ, ὁ ἐκ Βερολίνου Λέβιν ὤμιλησε περὶ «παροχῆς τῶν πρώτων βοηθειῶν κατὰ τὰς δηλητηριάσεις», ὁ ἐκ Δορπούτης Ροδόλφος Κόμπερτ «περὶ παροχῆς πρώτων βοηθημάτων κατὰ τὰς δηλητηριάσεις καὶ ἰδίως περὶ τῶν σφραγίδων (cachets) ὡς ἀντιδότων τῆς δηλητηριάσεως» καὶ ὁ ἐξ Ἀμστελλοδάμου Μέτερν «περὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἐργοστασίοις, τοῖς μύλοις καὶ ταῖς οἰκοδομαῖς δυστυχημάτων».

Ἐν τῷ ΙΔ' τμήματι ὁ ὑγειονομ. καθηγητῆς Λομπ-μάγερ ὤμιλησε περὶ τοῦ διοργανισμοῦ τῆς ὑγειονομ. ὑπηρεσίας ἐν Κροατίᾳ καὶ Σλαβωνίᾳ, ὁ ἐκ Ζομπὸρ Ἰωσήφ Τίμπ «περὶ τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας τῆς Σερβίας», ὁ ἐκ Στοκχόλμης Βαβρίνσκη «περὶ τῆς ἱατρικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῶν ὑγειονομικῶν μέτρων ἐν Σουηδίᾳ», ὁ ἐκ Μονάχου Βιθάντ «περὶ τοῦ ὑγειονομικοῦ διοργανισμοῦ καὶ τῶν ἐπιτυγχανομένων ὑγειονομικῶν ἀποτελεσμάτων ἐν Μονάχῳ» καὶ ὁ ἐκ Βουδαπέστης καθηγητῆς Κλάς «περὶ τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς ἐν Οὐγγαρίᾳ». Ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως χημικὸς κ. Ἰωσήφ Ζάννης ὑπέβαλε προτάσεις σχετικῶς πρὸς διεθνῇ διακανόνισιν τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας· ὁ κ. Ἀδόλφος Σουτσεμπέργκερ ὤμιλησε περὶ «ὁρθοῦ ὁργανισμοῦ τῆς ὑγειονομικῆς καὶ θεραπευτικῆς ὑπηρεσίας, λαμβανομένων ἰδίᾳ ὑπ' ὄψιν τῶν χωρίων», καὶ τέλος ὁ ἐξ Ὁππελν Ρότ ἐξήτασε «τὴν θέσιν τοῦ δημοτικοῦ ἱατροῦ καὶ τὰ καθήκοντα αὐτοῦ».

Ἐν τῷ ΙΣΤ' τμήματι, προεδρευομένῳ ὑπὸ τοῦ κ. Τάουφφερ, ὁ ἐκ Ραϊχερχάλης κ. Κορνὲ ὤμιλησε περὶ «ὑγιεινῆς τῶν λουτρῶν καὶ τῶν θερμῶν διὰ τὴν φυματίωσιν», ὁ ἐκ Φαλκενστάιν Δετβάιλερ περὶ «ὑγιεινῆς τῆς φυματίωσεως τῶν πνευμόνων ἐν τοῖς κλειστοῖς θεραπευτηρίοις», ὁ ἐκ Βουδαπέστης Λουδοβίκος Πολυάκ «περὶ ὑγιεινῆς τῶν θερμῶν καὶ θεραπευτηρίων». Πρὸς τούτοις περὶ τῶν πλεονεκτημάτων καὶ μειονεκτημάτων τῆς χρήσεως τοῦ ψυχροῦ ὕδατος ὤμιλησαν καὶ οἱ Βίντερνιτς, Δομένικος (Νεαπόλεως) καὶ ὁ Τσοντάγκ καὶ τέλος ὁ ἐκ Λίβνιτς Σούσμπαχ περὶ «αὐξήσεως τῆς ὑδροθεραπείας ἐν Γερμανίᾳ».

Ἐν τῷ ΙΖ' τμήματι ὁ καθηγητῆς Ἀρλοάν (Λυώνος) ἐποίησατο διάλεξιν περὶ τοῦ «πνευμονοδοκκηριδίου», ὅπερ μεγάλως παρέχει ὑπηρεσίας ἐν τῇ διαγνώσει τῆς πνευματικῆς φθίσεως παρὰ τοῖς παισὶ, ὁ δὲ Φραγκίσκος Κουζέκ, ἀνώτερος κτηνίατρος τῆς Οὐγγαρίας, ἐποίησατο ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ «περὶ ἐμβολιασμοῦ κατὰ τῆς πνευμονικῆς φθίσεως τοῦ βοῦς» τέσσαρας προτάσεις.

Ἐν τῷ ΙΗ' τμήματι ἐξητάσθησαν ζητήματα, εἰς τὰ φαρμακεία ἀναγόμενα, ὑπὸ τοῦ διδάκτορος Μπέτγκερ (Βερολίνου), Χάνς Χέγκερ (Βιέννης) Γάλην (Κασάου), Καρόλου Κίς (Βουδαπέστης), Βαλδάμ (Βιέννης) κλπ. Ἐν τῷ ΙΘ' τμήματι ἐξητάσθη τὸ σωστικὸν ἐν γένει σύστημα ἐν ταῖς πόλεσι.

Δημογραφικὸν τυπὸν.

Ἐν τῷ Α' τμήματι (ἱστορικὴ δημογραφία) πολλοὶ ὠμίλησαν ἐπιστήμονες, πρῶτος δὲ ὁ ἐκ Βιέννης Φόν Ἰνάμα Στέρνεκ. ἀναπτύξας τὴν καταμέτρησιν τῆς ἀλλαγῆς γενεᾶς λαμβάνων ἐν ἄλλοις ὑπ' ὄψιν τὴν διάρκειαν τοῦ βίου τοῦ πατρὸς καὶ υἱοῦ ὁμοῦ, ἥτις ἀπαρτίζει ἤδη κατὰ μέσον ὅρον σύνολον 100 ἐτῶν, ἐνῶ πρότερον ἦτο βραχυτέρα, ὡς καὶ τὸ σύγχρονον πολλῶν γενεῶν, ὅπερ, καθόσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς πάππους καὶ ἐγγόνους, ἐν ταῖς εὐνοϊκωτάταις περιόδοις περιλαμβάνει 30 — 35 0/0 πασῶν τῶν περιπτώσεων, εἰς τρόπον ὥστε περὶ τὸ 1/3 τῶν θεμελιωτῶν γενεῶν τινων ἐπιζῇ τῆς ἰδρύσεως καὶ δευτέρας γενεᾶς, ἐνῶ ὑπὸ περιστάσεως ἐκτάκτως εὐνοϊκᾶς καὶ πέντε γενεαὶ δύνανται νὰ ἐπέλθωσιν ἐν τῷ αὐτῷ αἰῶνι. Τὸ ταυτόχρονον τῶν διαφορῶν τούτων γενεῶν ἀποτελεῖ τὸ μέτρον τῆς κοινωνικῆς δυνάμεως. Ἡ πλήρης δρᾷσις γενεᾶς τινὸς χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως νέας, αὐξήσεως γενικῶς μέχρι τῆς ἀποσβέσεως τῆς πρώτης. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἡ πλήρης αὕτη δρᾷσις ἐν τῇ Αὐστρουγγαρίᾳ διαρκεῖ κατὰ τὸν ἡμέτερον αἰῶνα 26 ἔτη (χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ, ὅστις συνεχίζει τὴν γενεάν, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς), ἦτο δὲ βραχυτέρα ἐν προγενεστέροις αἰῶσιν. Οὕτως ἐξηγεῖται τὸ ὅτι βραχύτεραι γενεαὶ καὶ βραδεῖα αὐτῶν ἀλλαγὴ καταδεικνύουσι τὸν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς ἀναπτύξεως εὐνοϊκώτατον ὅρον: νεαροὶ πατέρες, γηραιοὶ υἱοί, ἄπειροι πάπποι. Ἡ μεγίστη ἀνάπτυξις εἰς τὸν οικονομικὸν καὶ τὸν κοινωνικὸν βίον ἐπιτυγχάνεται, ὅταν οἱ υἱοὶ δὲν ἀποβαίνωσιν ἀνεξάρτητοι μόνον συνεπείᾳ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς, ὅταν οἱ πατέρες δὲν ἀποθνήσκωσι, καθ' ἣν στιγμὴν μόλις ἀφίκοντο οἱ υἱοὶ εἰς ὥριμον ἡλικίαν. Τὸ μακρὸν ταυτόχρονον τῶν γενεῶν ἀποτελεῖ τὸ ἄριστον ἐγγέγραυον τοῦ ὅτι ἀποβαίνει δυνατὴ ἡ ἀμείωτος ἀπὸ τῆς μιᾶς γενεᾶς εἰς τὴν ἄλλην μετὰ βίας ὁλοκλήρου τοῦ θησαυροῦ τῶν παραδόσεων τῶν ἀπομνημονευμάτων καὶ τῶν γνώσεων καὶ τοῦ ὅτι αἱ κεχωρισμέναι οἰκογενεαὶ καὶ ὁλομέλειαι τῶν ἐπαλλήλων γενεῶν συνδέεται οὐ μόνον δι' οικονομικῶν, ἀλλὰ καὶ ἠθικῶν ἀμοιβαίων δεσμῶν τῆς ἀγάπης καὶ οἰκογενεακῆς πίστεως. Ἡ διάλεξις ἐγένετο δεκτὴ μετ' ἀνευφημιῶν, ἐπηκολούθησε δ' αὐτὴν ζωηρὰ συζήτησις, ἥς μετέσχον οἱ ἱατροὶ Λεβασέρ, Ράιχσμπεργκ, Φερράρας καὶ Μανδέλλος. Κατόπιν ὁ κ. Λεβασέρ περιέγραψε διὰ βραχείων τὴν ἱστορίαν τῆς συμπυκνώσεως τῶν μεγαλοπόλεων, ἐν τῇ δὲ ὁ διδάκτωρ Μανδέλλος ὠμίλησε περὶ μεταναστεύσεων εἰς τὰς πόλεις καὶ τῆς κοινωνιολογικῆς διατάξεως τοῦ πληθυσμοῦ.

Ἐν τῷ τετάρτῳ τμήματι (γεωργία), ὁ ἐκ Βιέννης Λέων Φερκάρουφ ὠμίλησε «περὶ παρανόμων γεννήσεων ἐν τοῖς γεωργικοῖς τμήμασι καὶ τῶν αἰτίων αὐτῶν». Παρατηρήσεις εἰς τὸ θέμα διετύπωσαν οἱ κκ. Ροῦλανδ (Ζυρίχης), ὁ Ζόριτσης (*Αγραμ) κτλ. Ὁ Ροῦλανδ ὠμίλησε καὶ περὶ τῶν ἐποικισμῶν

Ἐν τῷ ΣΤῳ τμήματι (στατιστικὴ τῶν πόλεων) συ-

νεζητήθη τὸ ζήτημα τῶν ἐργατικῶν οἰκημάτων. Καὶ ὁ μὲν βουλευτὴς Νεμενύης εἶπεν ὅτι τὸ κράτος καὶ αἱ πόλεις ὀφείλουσι νὰ μεριμνῶσι περὶ κατοικιῶν τῶν ὑπαλλήλων αὐτῶν, τοῦτο δὲ καὶ οἱ ἰδιωτικοὶ ἐπιχειρηματίαι ὀφείλουσιν ἐν τισι περιστάσεσι νὰ πράττωσι διὰ τμήμα τι τῶν ἐργατῶν αὐτῶν. Ὁ Μπερτιλλιὸν ἐξήτησεν ὁρισμούς τινας πρὸς καταρτισμὸν συγκριτικῆς διεθνοῦς στατιστικῆς. Ὁ Νιούζχολμ (Λονδίνου) ἐτόνισε τὸ ὅτι διὰ μεγαλοπολεῖς ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἐπιτυγχάνεται διὰ μέσου ἰδρύσεως οἰκοδομῶν ἐν εἰδει στρατώνων. παρυσιαζουσῶν συγκριτικῶς ἐλάσσονα θνησιμότητα. Ὁ Πολλάκ (Βαρσοβίας) ἐπαρουσίασε τὸ ἀποτέλεσμα ἐρεύνης ὡς πρὸς τὰς κατοικίας, καθ' ὃ ἡ αὐξησις τῆς θνησιμότητος ἔχει κατ'εὐθείαν ἀναλογίαν πρὸς τὴν αὐξήσιν τῆς πυκνότητος τῶν κατοικιῶν. Ἐν τῇ δὲ διευθυντῇ Κερέζης ἀνέγνω σχετικὸν ἔργον τοῦ Λόκ Γουόρθιγκτον (Λονδίνου).

Ἐν τῷ Ζῳ τμήματι τῶν διαλέξεων κατήρξατο ὁ διδάκτωρ Φίλιππος Πέκ στρατιωτικὸς ἱατρός (Βουδαπέστης) ὠμίλησας «περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῶν σωματικῶν καὶ πνευματικῶν ἐλαττωμάτων ἐπὶ τῆς πρὸς ἄμυναν ἱκανότητος», ὁ δὲ Μιλανίτς (Κετίγγης) «περὶ τῆς στατιστικῆς τῶν παραφρόνων, τῶν κωφαλάλων, τῶν ἐπιληπτικῶν καὶ τυφλῶν ἐν Μαυροβουινίᾳ». Πρὸς τοῦτοις ὠμίλησαν οἱ κκ. Φραγκίσκος Γουώρβαρ (Λονδίνου), Σάτλγουορθ (Λονδίνου) καὶ Γ. Κέννιγκαμ (Καμβριδγης).

Ὁ κατὰ τοῦ βίου ἀγὼν

Ἐν τῇ εὐρείᾳ αἰθούσῃ τῆς Βουλῆς τῶν Προκρίτων, ὅπου πρὸ μηνῶν τινων ἔτι πυρετώδεις διεξήγοντο πολιτικοὶ ἀγῶνες. ἐγκατέστη τὴν 23) 4) Σεπτεμβρίου ἡ ἐπιστήμη. Πραγματεία τοῦ ρώσου σοφοῦ καθηγητοῦ Θεοδώρου Ἐρισμάν ὑπὸ τὸν τίτλον: «ὁ κατὰ τοῦ θανάτου ἀγὼν» εἶχεν ἀγγελθῇ διὰ τὴν 3ην ὥραν. Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐμφανισθεὶς ὁ καθηγητὴς Ἐρισμάν, ἐχαίρετίσθη ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Κορανίη, μεθ' ὃ ἤρξατο τῆς ἀναπτύξεως τῆς πραγματείας αὐτοῦ, ἐξ ἧς δημοσιεύονται τὰ ἐπόμενα:

Ἡ στατιστικὴ καταδεικνύει ὅτι ἡ θνησιμότης ἀνώμαλον κέκτηται χαρακτῆρα καὶ ὅτι ἡ ἡλικία δὲν εἶνε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον διαδραματίζει τὸ πρῶτον καὶ κυριώτερον πρόσωπον ἐν ταῖς ἀφορμαῖς τοῦ θανάτου. τούναντίον πολλὰ ἐπενεργοῦσι περιστάσεις, αἵτινες ὑπὸ εὐνοϊκωτέρους ὅρους ἠδύναντο ν' ἀνατραπῶσιν. Ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς θνησιμότητος ἐν ταῖς διαφοραῖς χώραις, ἰδίᾳ δὲ ἡ μεγάλη θνησιμότης τῶν νεογνῶν, εἴτα δὲ ἡ διαφορὰ τῆς θνησιμότητος ἐν ταῖς διαφοραῖς κοινωνικαῖς καὶ ἐπαγγελματικαῖς τάξεσιν. Ἐν Σουηδίᾳ καὶ Νορβεγίᾳ ἀποθνήσκουσι κατ' ἔτος 17 — 18 ἐκ 1000 κατοίκων, ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ Γαλλίᾳ 24, ἐν Γερμανίᾳ 27, ἐν Αὐστρίᾳ 32, ἐν Ρωσίᾳ 36. Παραπλησίαν διαφορὰν θνησιμότητος ἀπαντῶμεν καὶ ἐν ταῖς μεγαλοπόλεσιν. Ὑπάρχουσι μεγαλοπόλεις, ὅπου ἡ θνησιμότης ἀνταλογεῖ 22 — 23 ἐπὶ τοῖς 1000, εἴτα δ' ἄλλαι ἐν αἷς αὐξάνει ἀπὸ 35 — 40. Ἐν τῇ ἐδαφικῇ ἄρᾳ καταννομεῖ

τῆς θνησιμότητος μεγάλη διαπιστοῦται ἀνισότης. Ἐν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν διδόμενα, τότε θὰ ἴδωμεν ὅτι ἐν Βελγίῳ πλείονες τῶν 20% τῶν ἀποθνησκόντων εἶνε παῖδες ἡλικίας κάτω τοῦ ἐνὸς ἔτους, 37% δὲ παῖδες ἡλικίας μικροτέρως τῶν πέντε ἐτῶν· μόνον 17% τῶν ἀποθνησκόντων φθάνουσιν εἰς ἡλικίαν 70 ἐτῶν. Ἐν Ρωσίᾳ ἡ ἀναλογία αὕτη εἶναι πολλῶ δυσμενέστερη. Τὰ διδόμενα ταῦτα καταδεικνύουσιν ὅτι μέγας ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι προῶως, ἐν τούτοις δὲ καὶ μέγας ἀριθμὸς ἀπαλῶν νηπίων. Ἡ μεγάλη ἀνισότης ἐν τῇ ἐδαφικῇ κατανομῇ τῆς θνησιμότητος τῶν νεογνῶν καταδείκνυσιν ὅτι ἡ τῶν παιδῶν θνησιμότης δὲν ἀποτελεῖ ἀνάγκην ἀναπόφευκτον, ἀλλὰ γεγονός, ὅπερ δυνάμεθα καὶ ὀφείλομεν νὰ καταπολεμήσωμεν. Ἐν Ρωσίᾳ ἐκ 1000 νεογνῶν ἀποθνήσκουσι κατ' ἔτος 200, ἐν Ρωσίᾳ 280, ἐν Νορβηγίᾳ δὲ μόνον 106· ὑπάρχουσιν ἄρα ὅροι, ὑφ' οὓς δύναται νὰ ἐλαττωθῇ ἡ τῶν παιδῶν θνησιμότης, ὅπου δὲ ὑστεροῦσιν οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι δέον νὰ δημιουργηθῶσιν. Ἡ ὕλική κατάστασις καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐνασχολησις, μεγάλην ἐξασκοῦσιν ἐπιρροὴν ἀπὸ τῆς θνησιμότητος τῶν παιδῶν. Δυσάρεστον εἶνε τὸ γεγονός, ὅτι ὁ βαθμὸς τῆς εὐπορίας τῶν γονέων μεγάλως ἐπηρεάζει τὴν θνησιμότητα τῶν παιδῶν.

Εἰς τὸ κύριον αὐτοῦ θέμα, τὸν κατὰ τοῦ θανάτου ἄγωνα χωρῶν ὁ σοφὸς ρήτωρ, ὑπέδειξεν ὅτι ὁ ἐν τῇ κατωτάτῃ βαθμίδι τοῦ πολιτισμοῦ ἄνθρωπος, προσβλέπει ἀδιαφόρως εἰς τὸν πόλεμον, ἐν ὧσιν δὲ ὑψηλοτέρῃ βαθμίδι πολιτισμοῦ ὁ ἄνθρωπος εὐρηται ἐπὶ τοσοῦτον προσπαθεῖ νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ κατὰ τοῦ θανάτου ἄγωνος. Δι-κασισύνην εἰς τὸν πολιτισμὸν τῶν ἀρχαίων λαῶν ἀποδίδοντες, ὀφείλομεν ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι τὰ ὑγειονομικὰ αὐτῶν μέτρα εἶχον οὐσιώδη κοινωνικὸν χαρακτήρα. Παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις διαπιστοῦται τοῦτο διὰ τῆς λίαν ἀνεπτυγμένης ὑγειονομικῆς αὐτῶν νομοθεσίας, ἣν ἐν μέρει μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας διετήρησαν. Οἱ Ρωμαῖοι ἐπιβέβηλονται ἡμῖν διὰ τῶν μεγάλων πρῶτων ὀρεγμάτων καὶ ὑδραγωγείων αὐτῶν. Ἐν τῷ Μεσαίῳ κατέπεσον πάλιν τὰ πάντα εἰς βαθεῖαν ἀγνοίαν καὶ δεισιδαιμονίαν. Κατὰ τὸν III' αἰῶνα καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ IV' ὁ κατὰ τοῦ θανάτου ἄγων ἀποκλειστικῶς ἀτομικὸν ἔφερε χαρακτήρα· μόνον ἡ ἐν Εὐρώπῃ ἐκφάνισις τῆς χολέρας κατὰ τὸ 1830 καὶ 1840 μετέβαλε τὰς ιδέας τῶν λατῶν καὶ τοῦ δημοσίου, τὰς ἀναγομένους εἰς τε τὴν διατήρησιν τῆς υγείας καὶ εἰς τὴν ἀνάγκην διοργανώσεως κοινῷ ἄγωνος ἐναντίον τοῦ νοσήματος καὶ τοῦ θανάτου. Οἱ Ἀγγλοὶ ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι ἀναγνωρίσαντες ὅτι δέον νὰ ἐπιστηθῇ ἡ προσοχή ἐπὶ τῆς προφυλάξεως ὁλοκληροῦ τοῦ λαοῦ, ὡς κοινωνικοῦ ὁργανισμοῦ, καὶ ὅτι διὰ κοινῶν μέτρων δέον νὰ καταπολεμηθῇ τὸ κακόν. Μεγάλαι καὶ μικραὶ πόλεις καταρτίζουσιν τὸ ἐξ ὀρεγμάτων αὐτῶν καὶ ἰδρύουσιν ὑδραγωγεία· τὰ δημόσια αὐτῶν κτίρια παραδειγματικὰ εἰσι δι' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Οἱ Ἀγγλοὶ λοιπὸν εἶνε οἱ κατορθώσαντες νὰ ἐλαττώσωσιν ἐν γένει μὲν τὸν βαθμὸν τῆς θνησιμότητος, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἐν περιπτώσεσι μολυσματικῶν νοσημάτων τοιαύτην. Ἐν γένει ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἀναζητῇται ἡ κλείς τοῦ κατὰ τοῦ θανά-

του ἄγωνος ἐν τοῖς θεραπευτικοῖς φαρμάκοις· ὀφείλομεν νὰ βασίσωμεν τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἐπὶ τῆς διαφωτίσεως τοῦ λαοῦ, ἥτις θὰ καταστήσῃ αὐτῷ δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ ἀνωτέρου βαθμοῦ ευημερίας καὶ νὰ κατανοήσῃ οὐ μόνον τὸ ἴδιον ὄφελος ἀλλὰ καὶ τὸ γενικὸν τοιοῦτον.

Ὀλίγα δύναται τὸ ἄτομον ἐν τῷ ἀνίσῳ τούτῳ ἄγωνι· μόνον ἡ κοινωνία δύναται ἐπιτυχῶς νὰ διεξαγάγῃ αὐτόν. Τὸ παράδειγμα ἀπείρων πόλεων ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ καταδείκνυσιν ἡμῖν ὅτι ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἐποιοῦντο θραῦσιν ὁ τύφος καὶ ἡ χολέρα εὐμέθοδον σύστημα διοχετεύσεως συνετέλεσε σπουδαίως εἰς τὴν τοῦ τόξου ἐξυγίανσιν. Ἐν Δάντσικ π. χ. ἡ θνησιμότης ἀπὸ 36 ἐπὶ τῶν 1000 κατ' ἔτος κατῆλθε μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συστήματος τῶν ὀρεγμάτων εἰς 28.5 κατὰ 1000.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν τῶν παιδῶν θνησιμότητα ὁ ρήτωρ καθώρισε τὰ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ δέοντα γενέσθαι διὰ τῶν λέξεων: δέον τὰ τέκνα ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν μητέρα. Ἐν ὠρισμένοις τμήμασι τῆς Σκανδιναβίας ἤρξατο ἡ γενικὴ ἐφαρμογὴ τοῦ θηλάστρου (βυζάστρας)· πάραυτα ὅμως νυξήθη ὁ βαθμὸς τῆς θνησιμότητος. ἰδέσθαι τότε διὰ βαρέων χρηματικῶν προστίμων ν' ἀποσκορπισθῇ ἡ χρῆσις τοῦ θηλάστρου. Ἐν τέλει ὁ ρήτωρ ἐξέφρασε τὴν πεποιθήσιν ὅτι διὰ συστηματικοῦ ὁργανισμοῦ τῆς πρὸς ἐξυγίανσιν ὑπηρεσίας δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ἐλάττωσις τῆς θνησιμότητος περὶ τὰ 30—40%.

Ζωνοὶ ἀνευφημίαι καὶ ἐπιφωνήσεις: εὐγε, διεδέξαντο τὸ τέλος τῆς πραγματείας τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ὁ δὲ καθηγητὴς Κορακίης, λαβὼν τὸν λόγον, νύχαισθησε τῷ κ. Ἐρισμάν ἐκ μέρους τοῦ συνεδρίου καὶ τοῦ ἀκροατηρίου.

Τὰ δημογραφικὰ τμήματα συνῆλθον μετὰ μεσημβρίαν τῆς 23]4 ἑβδόμης ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Λουδοβίκου Λάγκ, κατὰ τὴν συνεδρίαν δὲ ταύτην ὁ διευθυντὴς τοῦ στατιστικοῦ γραφείου Βουδαπέστης κ. Ἰωσήφ Κερέζης ὁμιλήσας «περὶ τῶν πιθανοτήτων τῆς γεννήσεως καὶ τῶν νόμων τῆς θνησιμότητος κατὰ τοὺς γάμους».

Νόσοι μολυσματικά.

Τῇ 24]5 Σεπτεμβρίου πρὸ μεσημβρίας συνῆλθον τὸ Α', τὸ Β' καὶ τὸ Γ' τμήμα, ἐφ' ὧν συνεκέντροῦτο τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον, διότι ἐπρόκειτο νὰ πραγματευθῶσι περὶ τῆς χολέρας. Ἡ εὐρεῖα τοῦ φυσιολογικοῦ ἰστούτατος αἵθουσα ἦν καὶ πάλιν ὑπέρπλεως, μεταξὺ δὲ τῶν παρόντων διεκρίνετο καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν Κάρλος Ἰερώνυμος. Τὴν ἐναρξιν τῆς συνεδρίας ἐκήρυξεν ὁ πρόεδρος δόκτωρ Φρειδερίκος Κορακίης, μέλος τῆς Βουλῆς τῶν προκρίτων, τῇ προτάσει τοῦ ὁποῖου ὁ ἐν Βερολίῳ καθηγητὴς Λάυδεν διωρίσθη ἐπίτιμος πρόεδρος. Εὐθὺς ἀμέσως τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ ἐκ Παρισίων καθηγητὴς Μπακέρ, ὁμιλήσας περὶ καθαρῶν φαρμάκων ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν μολυσματικῶν νόσων ἐπενεργείας αὐτῶν. Ὁ ρήτωρ εἶπεν ὅτι κατώρθωσε νὰ ἀποκλείσῃ ἐκ τῆς θεραπείας τῆς φυματιώσεως τὰ ἐσωτερικῶς (διὰ τῶν ὁστέων καὶ ὑποδερμῶς) διδόμενα ἀντισηπτικά, ἀντ'

αὐτῶν δὲ νὰ μεταχειρίζηται τὰ φυράματα (ferments) ἐν διαλύσει ἐνέσειως, (γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα Bacterine ἢ Backerine). Ἡ βακτηρίνη αὕτη ἐδοκιμάσθη ὑπ' αὐτοῦ τε καὶ ἄλλων συναδέλφων, χρησιμοποιούντων ταύτην ἕκτοτε καθ' ἑκάστην. Αὕτη εἶναι ζυμεγερτικὸν ὑγρὸν, περιέχον καθαρά φυράματα ἐν ὑπολινθανούσῃ καταστάσει, ἅτινα φθάνουσιν ὑπὸ τὸ δέρμα καθαρά, διαδίδονται ἐν τῷ σώματι καὶ σχηματίζουν οἰνόπνευμα, ἀνθρακικὸν ὀξύ, γλυκερίνην κτλ. ἐν καταστάσει γενέσεως (statu nascendi). Μετὰ πολλὰς δοκιμὰς, ἃς ἐξετέλεσεν ἐπὶ τῶν ἀρνητικῶν βακτηριοθεραπευτικῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Κώχ, προσέδραμεν εἰς τὴν διὰ φυσιολογικῶν πειραμάτων θεραπείαν, διὰ ταύτης δὲ ἐπέτυχεν ἀποτελεσμάτων ἀποκλειστικῶς λαμπρῶν, ἐξ ὧν ἐξάγει τὰ ἐξῆς συμπεράσματα. Ἡ ἐνεσις καθαρῶς ἀσηπτικῶν φαρμάκων εἶναι πάντοτε ἀκίνδυνος, ἐπωφελὴς δὲ ἐν περιπτώσει μολυσματικότητος· αἱ ἐνεσεις καθιστῶσι τὸ ἄτομον ἀπρόσβλητον ἀπὸ τινων ἀσθενειῶν, οἷον τοῦ ἀνθρακος (πιθανῶς δὲ, ὡς ἐλπίζεται, καὶ τῆς ἀσιατικῆς χολέρας). Μέχρι τοῦδε οὐδεμία τῶν ἐφαρμοσθεισῶν θεραπευτικῶν μεθόδων παρέσχε τοσαύτας καὶ τοσοῦτον ταχείας καὶ λαμπρὰς ἐπιτυχίας σχετικῶς πρὸς τὴν ἔξαρσιν τῆς θρέψεως καὶ τῆς ἐπουλώσεως τῶν κοιλοτήτων (cavernes).

Ὁ καθηγητὴς Μάξ Γκροῦμπεργκ ἐξέθεσε τὰ πειράματα, ἅτινα ἐξετέλεσεν αὐτός τε καὶ ἄλλοι σχετικῶς πρὸς τὴν βακτηριολογικὴν διάγνωσιν τῆς χολέρας. Κατὰ ταῦτα οὔτε αἱ κατὰ τὰς τεχνητὰς καλλιέργειας παρατηρούμεναι μεταβολαί, οὔτε αἱ ἐπὶ ζώων δοκιμαί ἀρκοῦσι πρὸς διάγνωσιν τῆς χολέρας, ὡς νομίζει ὅτι πράττει τοῦτο ἡ σχολὴ τοῦ Κώχ. Φαίνεται ὅτι ἐκτὸς τοῦ βακτηρίου τοῦ Κώχ ὑπάρχουσι καὶ ἕτερα.

(Ἀκολουθεῖ).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ — Ἡ ΣΑΡΡΑ καὶ ἡ FEMME DE CLAUDE τοῦ Λουμᾶ υἱοῦ. — Λιθὲς Λυρικὸν θέατρον ἐν Μεδιολάνοις — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Μὴ ἔχοντες τι καινὸν καὶ σπουδαῖον, ἀναγόμενον εἰς τὸ ἡμέτερον ἑλληνικὸν θέατρον, διότι πάντα τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῶν ἀθηναϊκῶν θεάτρων ἄρτι ἀναδιδασθέντα ἔργα οὐχὶ εὐνοϊκῶς ἐκρίθησαν ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων, τὴν προσοχὴν ἡμῶν στρέφουμεν αὐτίς εἰς τὰ τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης θεάτρα. Τὰ θεάτρα ταῦτα ἤρξαντο, μετὰ τὰς ἐπὶ τῷ θέρει διακοπὰς, ἐπαναλαμβάνοντα πάντα τὰς παραστάσεις αὐτῶν. Ἐν αὐτοῖς δὲ καταλέγεται καὶ τὸ τῆς Ἀναγεννήσεως (Renaissance), οὗ προΐσταται ὡς τε διευθύντρια καὶ καλλιτέχνις ἡ ἐξοχος Σάρρα Bernhardt. Ἡ περιφημὸς τραγωδὸς ἐδίδαξεν ὡς πρῶτον ἔργον τὴν πολύκροτον FEMME DE CLAUDE τοῦ Ἀλεξάνδρου Λουμᾶ υἱοῦ. Ἀλλὰ πρὶν ἢ περὶ τοῦ δράματος τούτου ὁμιλήσωμεν σημειούμεθα ὅτι, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐνάργεως τῶν παραστάσεων ὑπὸ τῆς Σάρρας, ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ πρῶτου διευθυντοῦ θεάτρου ὑφ' ὃν εἰργάσθη αὕτη, τοῦ

κ. Duquesnel, ἀφήγησις τῶν κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς διασήμευ καλλιτέχνιδος ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἡ ἀφήγησις δ' αὕτη εἶνε λίαν διδακτικὴ καὶ χαριεστὰς ἡμα. Ὁ Duquesnel μετέχων τῆς διευθύνσεως τοῦ Odeon κατὰ τὸ 1866 ἐξίτηι, οἷονεὶ φανὸν Διογένηος κρατῶν, ὡς λέγει, μίαν jeune première, ἥς ἐστερεῖτο, ἀλλ' ἀδύνατον ἀπέβαινεν αὐτῷ νὰ εὕρῃ τοιαύτην, διότι τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε εὐχερὲς. Ἡμέραν τινὰ οὗτος συναντᾷ καθ' ὃδον τὸν Camille Doucet, τμηματάρχην τότε τοῦ θεατρικοῦ τμήματος ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ὁραίων τεχνῶν.

Ὁ Camille Doucet ἰδὼν αὐτὸν σύννουν ἐρωτᾷ: «Ποῦ βαίνεις οὕτω; ἔχεις τὸ ἥθος Διογένηος ζητοῦντος ἀνθρωπον;

— Δὲν εἶνε ἀνὴρ ὃν ζητῶ, ἀπάντησεν ὁ Duquesnel, ζητῶ γυναῖκα. Ὑμεῖς, ὅστις γινώσκετε τό τε τακτικὸν καὶ ἑκτακτὸν προσωπικὸν τῶν θεάτρων δὲν ἔχετε νὰ μοὶ ὑποδείξητε μίαν jeune première;

— Εἶθε πολὺ καλὸς· διατί δὲν ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ τὴν δελήννην;

— Δὲν εἶμαι τόσον ἀπαιτητικὸς. Δότε μοι ἀπλῶς ἓνα ἀστέρα, μικρὸν τινα ἀστέρα.

Τότε ὁ Camille Doucet ἀναμνησθεταί νέας τινος κόρης μὴ στερουμένης προσόντων, δεσποινίδος τινὸς Σάρρας Bernhardt, ἣν ἐγνώρισεν ἐν τοῖς διαγωνισμοῖς τοῦ Ὁδείου καὶ ἣν ἐπανεῖδεν ἐν τῷ Γαλλικῷ Θεάτρῳ ἐμφανισθεῖσαν ἀνευ μεγάλης ἐπιτυχίας, ἀλλ' ἥς ἀκολουθῶς ἀπώλεσε τὰ βήματα. Ἡ νεαρὰ αὕτη κόρη ἀνεπόλει αὐτῷ, ὡς ἔλεγε, τὴν Mme Doche, τὴν διαπλάσασαν τὸ πρῶτον τὴν Dame aux Camélias· αὕτη ἔχει χάριν, προσόντα, ὡραῖαν φωνήν. Προσόντα καὶ νεότητα, ταῦτα ἀρκοῦσι ἐν γὰρ τῷ παρόντι, τὸ τάλαντον ἔρχεται κατόπιν, σὺν τῇ ἡλικίᾳ.

Μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις τέλος ὁ κ. Duquesnel εὔρε τὴν Σάρραν. Τὴν πρῶτην ἐπίσκεψιν τῆς Σάρρας παρ' αὐτῷ χαριεστὰ ἀφηγεῖται, λέγων ὅτι ἡ ὑπρέτρια αὐτοῦ αἰφνης ἀγγέλλει αὐτῷ ὅτι σιναῖα τις κυρία ἐπιθυμεῖ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτόν. Λίαν ἐκπλαγεῖς, ὡς μὴ ἔχων καμμίαν δοδοληψίαν μετὰ γυναικὸς τοῦ Οὐρανίου Κράτους, διέταξεν ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτῇ ἡ εἰσδοδος. Τότε εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὸ μᾶλλον ἰδανικῶς χάριεν πλάσμα, ὅπερ ἡδύνατό τις νὰ ὀνειρευθῇ, τὴν Σάρραν Βερνὰρ εἰκοσάετιδά. Ἡ ὑπνέτρια ἐξέλαβε τὴν Σάρραν ὡς κόρην τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἕνεκα τῆς ἐνδυμασίας αὐτῆς, ἣν περιττὸν νὰ περιγράψωμεν.

Ὁ Duquesnel ἔμεινε καταγοντευμένος ἐκ τε τῶν ἄλλων προσόντων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς φωνῆς τῆς νεαρᾶς ὑποκριτρίας, τῇ δὲ ἐσπέρα ἔτρεχε ἀνὰ τοὺς Παρισίους ἀναφωνῶν τὸ εὐ ρ η κ α, εὐ ρ η κ α.

Δὲν ἥτοδμως εὐνοϊκὴ ἡ πρώτη ἐντύπωσις περὶ αὐτῆς τοῦ συνδιευθυντοῦ τοῦ Duquesnel· ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε συνεφωνήθη καὶ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Σάρρα ὑποδυομένη τὸ σῆμα τῆς Aricie ἐν τῇ Φαίδρα, ἥς τὸ κύριον πρόσωπον ὑπεδύετο ἡ Agar, καὶ τὸ σῆμα τῆς Sylvia ἐν τῷ Amour et du Hasard τοῦ Marivaux. Ὁ συνδιευθυντὴς τοῦ Duquesnel Chilly ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν εἶπεν αὐτῷ μετὰ τὴν παράστασιν: Ἡ προστατευομένη σας δὲν εἶνε καλὴ, λέγει ἐσφαλμένως, ἔχει οὐχὶ καλὴν φωνήν, καὶ τί ἐνδυμασίαν! Ὁ Duquesnel ἠναγκάσθη, ἐμμένων εἰς τὰς ιδέας